

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
професорсько-викладацького складу
18 – 19 травня 2016 р.

Збірник наукових праць
професорсько-викладацького складу академії
за підсумками науково-дослідної роботи в 2015 році

Полтава 2016

Редакційна колегія:

Аранчій В. І. – к.е.н, професор, ректор академії;
Писаренко П.В. – д. с.-г. н., професор, перший проректор;
Горб О. О. – к. с.-г. н., доцент, проректор з науково-педагогічної, наукової роботи
Маренич М. М. – к. с.-г. н., доцент, декан факультету агротехнологій та екології;
Дудніков І. А. – к. т. н., доцент, декан інженерно-технологічного факультету;
Поліщук А. А. – к. с.-г. н., професор, декан факультету технології виробництва та переробки продукції тваринництва;
Передера С. Б. – к. в. н., доцент, декан факультету ветеринарної медицини;
Галич О. А. – к. е. н., доцент, декан факультету економіки та менеджменту;
Дорогань-Писаренко Л. О. – к. е. н., доцент, декан факультету обліку та фінансів;
Писаренко В.В. – д. е. н., професор, завідувач, професор кафедри маркетингу;
Дудник В. В. – к. т. н., ст. викладач;
Кручиненко О. В. – к. в. н., доцент, заступник декана з наукової роботи факультету ветеринарної медицини;
Кравченко О. І. – к. с.-г. н., доцент;
Воронько-Невіднича Т. В. – к. е. н., доцент, заступник декана факультету економіки та менеджменту;
Зоря О. П. – к. е. н., доцент, заступник декана факультету обліку та фінансів з наукової роботи;
Невідничий О.С. – начальник редакційно-видавничого відділу.

Збірник наукових праць науково-практичної конференції професорсько-викладацького складу Полтавської державної аграрної академії за підсумками науково-дослідної роботи в 2015 році (м. Полтава, 18-19 травня 2016 року). – Полтава : РВВ ПДАА, 2016. – 326 с.

Шульженко І. В. , кандидат економічних наук, доцент УПРАВЛІННЯ ДИСЦИПЛІНОЮ ЯК ФАКТОР ЕФЕКТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЇ	251
Шупта І. М. , доцент, кандидат педагогічних наук ТРУДОГОЛІЗМ І ПРОФЕСІЙНІ ЗАХВОРЮВАННЯ СЕРЕД УПРАВЛІНСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ	253
Яснолоб І. О. , асистент кафедри маркетингу ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ РОЗПОДІЛЬЧИХ ЦЕНТРІВ ПРИ ОПТИМІЗАЦІЇ МЕРЕЖІ ІНФРАСТРУКТУРНИХ ОБ'ЄКТІВ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ	256

Підсекція іноземних мов та українознавства

Жорник І. І. , старший викладач кафедри іноземних мов та українознавства ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ СПЕЦІАЛЬНИХ ТЕКСТІВ	258
Ніколаєнко Ю. О. , кандидат педагогічних наук, доцент ПРИНЦИПИ КОМУНІКАТИВНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ.....	259
Сизоненко Н. М. , к.філол.н., доцент, доцент кафедри іноземних мов та українознавства ПАРАТЕКСТ І ОСНОВНИЙ ТЕКСТ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ: АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ.....	263
Сільчук О. В. , викладач кафедри іноземних мов та українознавства КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ДІЛОВОГО СПІЛКУВАННЯ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ДОСЛІДНИКІВ АГРАРНОГО ПРОФІЛЮ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН	265
Тагільцева Я. М. , кандидат філологічних наук, доцент МІЖПРЕДМЕТНА ОМОНІМІЯ У НАЗВАХ ОВОЧІВ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ).....	267

СЕКЦІЯ ФАКУЛЬТЕТУ ОБЛІКУ ТА ФІНАНСІВ

Безкровний О. В. , кандидат економічних наук, доцент СПЕЦІАЛЬНІ РЕЖИМИ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРОВИРОБНИКІВ: ЗАКОНОДАВЧІ ЗМІНИ ТА НЕОБХІДНІСТЬ УДОСКОНАЛЕННЯ	270
Ватуля І. Д. , доцент кафедри організації обліку та аудиту ГАРАНТІЇ ТА ЗАХИСТ МАЙНА СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	272
Глущенко Ю. А. , к.е.н., доцент КОМУНАЛЬНИЙ КРЕДИТ В СИСТЕМІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ.....	274
Грибовська Ю. М. , кандидат економічних наук, доцент ОБЛІК ЗАПАСІВ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ МСФЗ	275
Гринь В. І. , старший викладач ВАЛЮТНА СКЛАДОВА ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ.....	277
Дорогань-Писаренко Л. О. , кандидат економічних наук, доцент ІНДЕКСИ СПОЖИВЧИХ ЦІН: ІСТОРІЯ, ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА.....	279

готовність до спільного засвоєння наукового та соціального досвіду; наявність спільної рефлексії та саморефлексії.

На даний час інформаційно-комунікативна компетентність є основою професійної діяльності майбутнього фахівця, формуванням якої слід займатися в вузі. Це дозволить майбутнім менеджерам використовувати на практиці набуті знання та уміння, використовувати їх та приймати ефективні рішення у професійній діяльності.

Список використаних джерел

1. Барабанова Н.Р. (у співавт.) Методичний підхід до рішення проблеми підвищення комунікативної компетентності особистості / Н.Р.Барабанова // Інформаційна освіта та професійно-комунікативні технології ХХІ століття : зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф., Одеса, 11-13 вересня. – Одеса : Друк, 2008. – С.101-105.
2. Барабанова Н.Р. Система развития коммуникативно-речевой компетенции студентов гуманитарных факультетов / Н.Р.Барабанова // Наукові записки Луганського національного педагогічного університету: збірник наукових праць. Вип. IV. Структура представлення знань про світ, суспільство, людину: у пошуках нових змістів. – Луганськ, 2003. – С. 18-30.
3. Пугачев В.П. Руководство персоналом организации / В.П. Пугачев. – М.: Аспект Пресс, 2002. – 279 с.

ПАРАТЕКСТ І ОСНОВНИЙ ТЕКСТ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ: АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ

***Сизоненко Н. М., к.філол.н., доцент,
доцент кафедри іноземних мов та українознавства***

Зацікавлення як українських, так і зарубіжних літературознавців дослідженням паратекстуальних особливостей окремого твору або творчості того чи того письменника невинно зростає, оскільки це дає змогу дослідникам ґрунтовніше осмислити семантику художнього тексту. *Метою* цієї розвідки є з'ясування теоретичних аспектів взаємодії паратексту та тексту художнього твору.

Уперше термін «паратекст» був ужитий у книзі Ж. Женнета «Паратексти: пороги інтерпретації» для позначення позатекстових елементів, які значною мірою впливають на складну природу відношень між художнім текстом, автором і читачем. Згідно з теорією дослідника, текст твору ніколи не подається читачеві без супроводу вербальних чи інших елементів, насамперед таких, як ім'я автора, заголовок, передмова, коментарі та ін. Отже, паратекст – це та інформація, яка призначена для безпосереднього впливу на реципієнта.

Паратекстуальність, за визначенням Ж. Женнета, – це «відношення тексту до його найближчого навколотекстового середовища, адже саме елементи паратексту межують із текстом, а також контролюють, скеровують читача на сприйняття твору (цит. за [1, с. 109])». Отже, художній твір є системою, що складається з тексту та паратексту, сприйняття складових якого читачем впливає на оцінку самого тексту до або після його прочитання. Паратекст, на думку дослідника, виступає вторинним по відношенню до основного тексту та виконує допоміжну роль у сприйнятті та інтерпретації основного тексту. Водночас паратекст – це певний «поріг тексту», який не має конкретних меж як з боку

взаємодії з основним текстом (внутрішні зв'язки), так і з боку взаємодії художнього тексту та інтерпретатора (зовнішні зв'язки).

Літературознавець Ж. Женетт поділяє паратекстові елементи на дві категорії: перитекст (передтекст) та епітекст (післятекст). *Перитекстом* є, зокрема, такі елементи: заголовок твору, підзаголовок, заголовки глав, передмова, епіграфи, присвяти, примітки. Проте особливої значущості, на наше переконання, набувають такі елементи паратексту, як заголовок та епіграф (у деяких випадках – передмова), які репрезентують «голос автора», що зумовлено складною взаємодією категорій художньої події, художнього хронотопу та антропоцентричності. Адже найважливіші риси архітекτονіки виявляються в особливостях семантики та функціонування паратекстуальних елементів, які, з одного боку, віддзеркалюють формальний бік художнього твору, а з іншого – отримують свою гіперсемантизацію в межах тексту. Складниками *епітексту* є слово від видавця, рецензії критиків, оприлюднені відгуки, інтерв'ю з автором, щоденникові записи автора чи листування.

Віддаючи належне розробленій Ж. Женеттом концепції паратексту, усе ж вважаємо, що більш структурованою є класифікація паратексту, упорядкована Т. Черкашиною щодо художньо-біографічних творів [2, с. 7]):

1. *Передтекстовий комплекс*: ім'я (псевдонім) автора, заголовок, підзаголовок, присвята, епіграф до всього твору, передмова.

2. *Поміжтекстовий комплекс*: епіграфи до частин, книг, розділів; примітки; внутрішні заголовки.

3. *Післятекстовий комплекс*: післятекстові примітки, епілог, післямова, позначення дати й місця написання твору, коментарі, додатки, зміст.

Названі елементи графічно відокремлені від основного тексту, але тісно з ним пов'язані в плані семантичному, комунікативно-прагматичному, оскільки не можна інтерпретувати, скажімо, назву твору поза самим текстом твору. Виходить, з одного боку, основний текст і компоненти паратексту варто розглядати як ті складові, що формують цілісну єдність художнього тексту, завершують його; а з іншого боку, ці самотійні тексти розташовані на різних рівнях ієрархії «текст – паратекст», за допомогою текстових вкладок виникає діалог між автором і читачем, взаємодія між різними частинами твору.

Отже, паратекст і основний текст художнього твору взаємодіють як різні ієрархічні рівні, які, проте, мають тісний семантичний та комунікативно-прагматичний взаємозв'язки. Компоненти паратексту є тією площиною, де перетинається свідомість автора й читача.

Список використаних джерел

1. Сокол М. О. Поняття паратексту та паратекстуальності в системі сучасного літературознавства [Електронний ресурс] / М. О. Сокол // Режим доступу: eprints.zu.edu.ua/7436/1/60_49.pdf.

2. Черкашина Т. Ю. Наративні особливості художньо-біографічної прози: автор і читач : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.01.06 «Теорія літератури» / Т. Ю. Черкашина ; Терноп. нац. пед. ун-т ім. В.Гнатюка. – Тернопіль, 2007. – 20 с. – укр.

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ДІЛОВОГО СПІЛКУВАННЯ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ДОСЛІДНИКІВ АГРАРНОГО ПРОФІЛЮ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН

Сільчук О. В.,
викладач кафедри іноземних мов та українознавства

Сьогодні у багатьох науково-методичних дослідженнях досить широко використовується *компетентнісний підхід*, який передбачає цільову орієнтацію процесу підготовки майбутніх фахівців на формування професійної компетентності як інтегрованої характеристики. Тому, компетентнісний підхід ми вважаємо одним із провідних підходів у формуванні культури ділового спілкування (далі – КДС) у процесі вивчення дисциплін гуманітарного циклу як складника професіоналізму майбутніх інженерів-дослідників аграрного профілю.

Для виокремлення системи компетентностей, володіння якими забезпечує сформованість складових КДС майбутніх інженерів-дослідників аграрного профілю у процесі вивчення дисциплін гуманітарного циклу доцільно визначити зміст понять «компетентність» та «компетенція».

У сучасних педагогічних працях ці поняття часто не розрізняються і вживаються як взаємозамінні, що породжує неоднозначність у вираженні змісту.

Так, згідно ключових положень Міжнародного департаменту стандартів для навчання, досягнення та освіти (International Board of Standards for Training, Performances and Instruction) поняття компетентності визначається як здатність кваліфіковано виконувати професійно-орієнтовані завдання. Поняття «компетентність» охоплює знання, уміння та навички, а також досвід міжособистісної взаємодії, володіння якими забезпечує успішність виконання діяльності [4].

У дослідженні М. Орап [3] уточнюється термін «компетентність» як сукупність знань у системі досвіду людини – знання як суб'єктивно вироблене індивідом в результаті привласнення і переробки загальноприйнятих правил. В. Луговий [2] визначає наступні основні підходи у трактуванні поняття: компетентність як загальна характеристика, частиною якої є компетенція; компетентність та компетенція використовуються для позначення різних груп особистісних якостей; компетентність розглядається інтегрованою характеристикою особистості. Ми погоджуємося з думкою автора, що найбільш науково обґрунтованим виявляється останній підхід. Аналогічну трактовку цих понять можна знайти у працях О. Дахіна, І. Зимньої, О. Іванової, А. Хуторського та ін.

Отже, в педагогічній літературі компетенція розглядається як сукупність взаємопов'язаних змістовних орієнтацій, знань, умінь, навичок і досвіду діяльності, необхідних для здійснення діяльності. Це певні норми, формальні вимоги суспільства до підготовки майбутніх фахівців, а компетентність, в свою чергу, – рівень освіченості, що є інтегративною якістю особистості викладача, забезпечує здатність вирішувати завдання різного характеру (пізнавальні, ціннісно-орієнтовні, комунікативні, перетворювальні), спираючись на соціальний досвід [1].

Згідно з компетентнісним підходом, під час формуванні КДС майбутніх інженерів-дослідників аграрного профілю у процесі вивчення дисциплін гуманітарного циклу, здійснюється підготовка висококваліфікованого фахівця, який